

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ..... สำนักปลัด องค์การบริหารส่วนตำบลโนะบายะ.....

ที่ นธ.๗๘๐๐๑/..... วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒.....

เรื่อง..... รายงานผลการดำเนินโครงการฝึกอบรมพัฒนาศักยภาพและศึกษาดูงานฯ. ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๒.....

เรียน นายองค์การบริหารส่วนตำบลโนะบายะ

ตามที่ สำนักปลัด องค์การบริหารส่วนตำบลโนะบายะ อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส ได้ดำเนินการจัดทำโครงการฝึกอบรมพัฒนาศักยภาพและศึกษาดูงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริและการส่งเสริมการป้องกันการทุจริตคอร์รัปชัน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๒ ระหว่างวันที่ ๑๘ - ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒ มีผู้เข้ารับการฝึกอบรมในครั้งนี้ จำนวน ๔๓ คน ใช้งบประมาณจำนวน ๓๕๑,๓๓๐ บาท โดยฝึกอบรมบรรยายให้ความรู้ ณ องค์การบริหารส่วนตำบลโนะบายะ อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส และศึกษาดูงาน ณ ศูนย์เรียนรู้เกษตรทฤษฎีใหม่ เทศบาลตำบลปากแพรก จังหวัดกาญจนบุรี พิพิธภัณฑ์ด้านโกง กรุงเทพมหานคร ศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้อันเนื่องมาจากพระราชดำริ จังหวัดเชียงใหม่และศูนย์การเรียนรู้เชิงอนุรักษ์หมู่บ้านแม่กำปอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

๑. เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้รับการเพิ่มพูนความรู้ พัฒนาทักษะ ความสามารถ ประสิทธิภาพ ประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน มีความรู้ มีความเข้าใจตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ป้องกันและแก้ไขปัญหาการทุจริตประพตติมิชอบในส่วนราชการและหน่วยงานของรัฐ โดยมุ่งเน้นการสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารงาน และส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนในการตรวจสอบ เฝ้าระวัง เพื่อสกัดกั้นมิให้เกิดการทุจริตประพตติมิชอบได้ อย่างยั่งยืน

๒. เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรม มีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะต่างๆ และทัศนคติที่ดี นำความรู้ประสบการณ์จากการอบรมและศึกษาดูงานไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์กร พัฒนาตนเอง ครอบครัว ชุมชนและสังคม

๓. เพื่อเสริมสร้างความรัก ความสามัคคี ความผูกพัน และมีใจสงบ มีชีวิตความเป็นอยู่อย่างง่าย ๆ ไม่ฟุ้งเฟ้อ ทะเยอทะยาน ดำเนินชีวิตอย่างมีเหตุผล ซื่อสัตย์ สุจริต ไม่ต้องคิดเรื่องทุจริตคอร์รัปชัน ส่งเสริม สนับสนุน ให้ทุกหน่วยงานร่วมกันสร้างค่านิยมในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

๔. เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชนเกิดการยอมรับและเชื่อมั่นในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในองค์การบริหารส่วนตำบลโนะบายะ

บัดนี้ โครงการดังกล่าวได้ดำเนินการเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้วจึงขอรายงานผลให้นายองค์การบริหารส่วนตำบลโนะบายะทราบ ตามรายละเอียดแนบท้ายนี้ ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

(ลงชื่อ).....ผู้รายงาน

(นายประสาทร ปานชาติรี)

ตำแหน่ง

นิติกร

ความเห็นหัวหน้าส่วน.....

(ลงชื่อ).....

(นายนิเม สาคอ)

ตำแหน่ง

หัวหน้าสำนักปลัด

ความเห็นปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลอุบะบายะ.....
.....

(ลงชื่อ)

(นางอาอีเสาะ มือเสาะ)

ตำแหน่ง ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลอุบะบายะ

ความเห็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบลอุบะบายะ.....
.....

(ลงชื่อ)

(นายอาหะมาบาสอรี ดือระ)

ตำแหน่ง นายกองค์การบริหารส่วนตำบลอุบะบายะ

โครงการฝึกอบรมพัฒนาศักยภาพและศึกษาดูงาน
โครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริและการส่งเสริมการป้องกันการทุจริตคอร์รัปชันของ
องค์การบริหารส่วนตำบลบุบะบายะ อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๒
ระหว่างวันที่ ๑๘ – ๒๖ มกราคม ๒๕๖๒
ณ องค์การบริหารส่วนตำบลบุบะบายะ
กรุงเทพมหานคร กาญจนบุรี และเชียงใหม่

ลงทะเบียน

บรรยายให้ความรู้
โดย วิทยากรจากสำนักงานปปช. ประจำจังหวัดนราธิวาส

บรรยายให้ความรู้
โดย วิทยากรจากสำนักงานเกษตรอำเภอเฝ้าไร่

ดูงาน ณ ศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้อันเนื่องมาจากพระราชดำริ

ประวัติความเป็นมา

ศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ อันเนื่องมาจากพระราชดำริ ก่อกำเนิดจากการที่ได้รับพระราชดำริ เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม พ.ศ. 2525 ที่พระราชประสงค์ที่จะให้เป็นศูนย์กลางในการศึกษา ทดลอง ที่เหมาะสมกับพื้นที่ภาคเหนือ และเผยแพร่แก่ราษฎรให้สามารถนำไปปฏิบัติได้ด้วยตัวเองต่อไป โดยทำการศึกษาพัฒนาป่าไม้ 3 อย่าง ประโยชน์ 4 อย่าง คือ ใช้น้อย ไม้ผล ไม้เชื้อเพลิง ซึ่งจะอำนวยประโยชน์ในการอนุรักษ์ดินและน้ำ ตลอดจนคงความชุ่มชื้นเอาไว้เป็นประโยชน์อย่างอื่นที่ 4 และ พื้นที่ต้นน้ำลำธารให้ได้ผลอย่างสมบูรณ์เป็นหลัก โดยต้นทางเป็นการศึกษาสภาพพื้นที่ป่าไม้ต้นน้ำลำธารและ ปลายทางเป็นการศึกษาด้านการประมงตามอ่างเก็บน้ำต่างๆ ผสมกับการศึกษาด้านการเกษตรกรรม ด้านปศุสัตว์และโคนม และด้านเกษตรอุตสาหกรรม เพื่อให้เป็นศูนย์ที่สมบูรณ์แบบ ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อราษฎรที่จะเข้ามาศึกษากิจกรรมต่างๆในศูนย์ฯ แล้วนำไปใช้ปฏิบัติอย่างได้ผลต่อไป ดังมีพระราชดำริว่า "ให้ศูนย์ศึกษาการพัฒนาฯ ทำหน้าที่เสมือน "พิพิธภัณฑ์ธรรมชาติที่มีชีวิต" หรืออีกนัยหนึ่งเป็น "สรุปผลการพัฒนา" ที่ประชาชนจะเข้าไปเรียนรู้และนำไปปฏิบัติได้"

ศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ อันเนื่องมาจากพระราชดำริ ตั้งอยู่ในเขตรอยต่อของตำบลป่าเมี่ยง และตำบลแม่โป่ง อำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ ห่างจากตัวเมืองเชียงใหม่ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ บนถนนหลวง เส้นทางที่ 118 สายเชียงใหม่ - เชียงราย ระยะทางประมาณ 27 กิโลเมตร โดยอยู่ทางขวามือ ห่างจากถนนประมาณ 2 กิโลเมตร

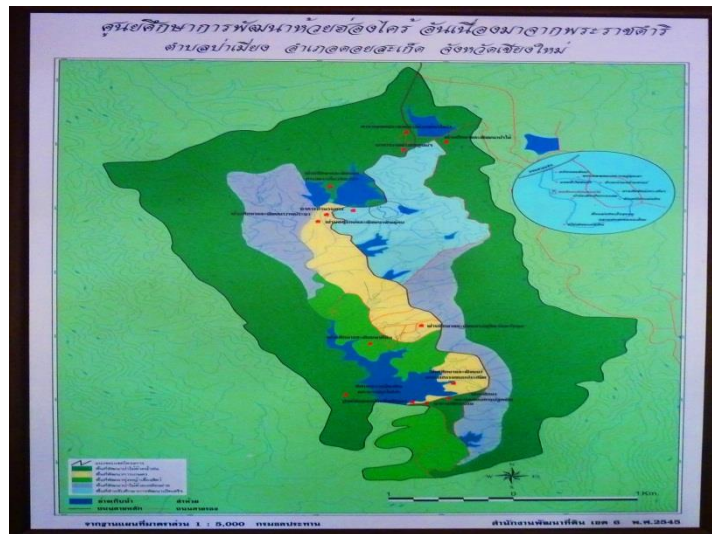
วัตถุประสงค์

1. เป็นศูนย์กลางแบบเบ็ดเสร็จที่มีการศึกษาทดลองและสาธิตในลักษณะสหวิทยาการเสมือนหนึ่งพิพิธภัณฑ์- ธรรมชาติที่มีชีวิต สำหรับราษฎรได้มีโอกาสเข้ามาศึกษาเรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติได้
2. เพื่อศึกษา ทดลอง วิจัย และพัฒนาตามแนวพระราชดำริ ด้านทรัพยากรน้ำ ป่าไม้ ดิน และระบบเกษตร รวมทั้งระบบนิเวศลุ่มน้ำห้วยฮ่องไคร้ และการจัดการลุ่มน้ำให้สามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสม
3. เป็นศูนย์กลางข้อมูลการพัฒนา บูรณาการ และแลกเปลี่ยนข้อมูล บริการข้อมูลข่าวสารทั้งในด้านวิชาการ และเชิงปฏิบัติ เพื่อประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสม
4. ขยายผลการพัฒนาสู่ประชาชนในหมู่บ้านรอบบริเวณศูนย์ฯ และโครงการบริการการพัฒนาในระดับพื้นที่ ให้ดำรงชีวิตที่พออยู่พอกิน และสามารถพึ่งตนเองได้
5. พัฒนาและส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พื้นที่ลุ่มน้ำให้มีความอุดมสมบูรณ์และ สามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสมตามแนวพระราชดำริ

พื้นที่ดำเนินงาน

สภาพกายภาพโดยทั่วไปของพื้นที่ลุ่มน้ำห้วยฮ่องไคร้ฯ จากผลการสำรวจเมื่อปี 2526

มีลักษณะสำคัญสรุปได้ คือ

1. สภาพดินเป็นดินหินกรวด มีหน้าดินตื้นไม่เหมาะสมต่อการใช้ประโยชน์ต่อการเกษตรกรรม
2. สภาพแวดล้อมโดยทั่วไป บรรยากาศมีสภาพแห้งแล้ง ขาดความชุ่มชื้น ธรรมชาติต้องเผชิญกับไฟไหม้ป่า ในทุกๆปี
3. ปริมาณน้ำธรรมชาติในพื้นที่ต้นน้ำมีปริมาณน้อย ไม่เพียงพอที่จะพัฒนามาใช้ประโยชน์ในการดำเนิน - กิจกรรมในการพัฒนาพื้นที่ลุ่มน้ำได้อย่างเพียงพอ เนื่องจากปริมาณน้ำฝนโดยเฉลี่ยต่อปีต่ำกว่า 1,200 มิลลิเมตร และสภาพกายภาพลุ่มน้ำเป็นป่าเต็งรังที่ไม่สามารถเก็บกักน้ำไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. สภาพป่าไม่มีสภาพเสื่อมโทรม ผ่านการทำไม้สัมปทาน และสัมปทานไม้พื้นโรงบ่มยาสูบ รวมทั้งมีการ บุกรุกตัดไม้ใช้ประโยชน์โดยชุมชน จนเหลือชนิดพันธุ์ไม้อยู่ในธรรมชาติเพียง 35 ชนิด มีความหนาแน่น ของต้นไม้ไม่เกิด 100 ต้นต่อไร่ ไม้ที่เหลืออยู่เป็นลูกไม้ขนาดเล็กและไม้ที่สูงใหญ่ไม่เกิน 9 เมตร ลักษณะเป็นไม้ชั้นเดียวเป็นป่าโปร่ง
5. สภาพลุ่มน้ำไม่มีการเข้ามาถือครองใช้ประโยชน์โดยชุมชน เนื่องจากไม่มีความอุดมสมบูรณ์ใดๆที่จะ เอื้อให้ทำการเพาะปลูกได้ พื้นที่จึงมีสภาพถูกทิ้งร้าง

สภาพทางกายภาพของพื้นที่ลุ่มน้ำห้วยฮ่องไคร้ ที่เปลี่ยนสภาพภายหลังการดำเนินงานศึกษาและ พัฒนาพื้นที่ป่าไม้ต้นน้ำลำธาร ของศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ อันเนื่องมาจากพระราชดำริ

ด้านการพัฒนาที่ดิน

ในสภาพป่าเต็งรังและป่าเบญจพรรณ ในหน้าแล้งมีการผลัดใบ ซึ่งทางวิชาการเรียกว่า "การคืน ธาตุอาหารให้แก่พื้นดิน" จากการศึกษาพบว่าในเดือนกุมภาพันธ์ มีใบไม้มากที่สุด ประมาณ 600-700 กก. ต่อไร่ต่อปี ถ้าใบไม้เหล่านี้ไม่ถูกไฟไหม้ก็จะผุสลายเป็นหน้าดินเพิ่มความอุดมสมบูรณ์ให้แก่พื้นที่ป่า ซึ่งพบว่า ธาตุอาหารในดินมีเพิ่มขึ้นจากปี 2526 มีธาตุอาหารในดินไม่เกิน 1 เปอร์เซ็นต์ (ของน้ำหนักดิน) จากการ พัฒนา ปัจจุบันพบธาตุอาหารเพิ่มเป็น 3-4 เปอร์เซ็นต์ (ของน้ำหนักดิน) ผลจากการร่วนหล่น ทับถมผุสลาย ของใบไม้ทำให้ดินมีหน้าดินเพิ่มขึ้น สามารถเพิ่มธาตุอาหารในดิน สามารถใช้พื้นที่ทำประโยชน์ด้านการ เกษตรกรรมได้

ด้านการพัฒนาแหล่งน้ำ

สภาพแหล่งน้ำและการพัฒนาแหล่งน้ำก่อนปี 2526 ศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ อันเนื่อง มาจากพระราชดำริ ตำบลป่าเมี่ยง อำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ อยู่ในเขตลุ่มน้ำห้วยฮ่องไคร้ ซึ่งลำห้วยห้วยฮ่องไคร้ เป็นลำน้ำสาขาฝั่งขวาของลุ่มน้ำแม่กวง มีต้นกำเนิดจากแนวสันเขาสูงทาง ทิศตะวันออกเขตตำบลป่าเมี่ยงของอำเภอดอยสะเก็ดไหลลงมาทางทิศใต้ ผ่านบ้านปางเรียบเรือ บ้านตลาดขี้เหล็ก บ้านแม่ฮ่องไคร้ ไหลบรรจบกับลำห้วยแม่โป่ง ที่บ้านท่ามะกุ่ม แล้วไหลผ่านบ้านป่าไผ่ บ้านแม่โป่ง และ บ้านแม่ฮ้อยเงิน ไปบรรจบกับน้ำแม่จ้องที่บ้านแม่จ้องเหนือในเขตอำเภอดอยสะเก็ด แล้วไหลไปทางทิศตะวันตก ผ่านบ้านแม่กะไ้ บ้านแม่คือ บ้านแม่ท้องป่อง บรรจบกับน้ำแม่ปูกา ที่บ้านแม่ปูกาเหนือในเขต อำเภอสัน

กำแพง แล้วไหลผ่านอำเภอสันกำแพงไปลงลำน้ำกวง ไหลลงสู่แม่น้ำปิงในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลำพูน ลำห้วยฮ่องไคร้ช่วงไหลผ่านบ้านปางเรียบเรือ ซึ่งเป็นจุดที่ก่อสร้างอ่างเก็บน้ำ ห้วยฮ่องไคร้ 7 (ปางเรียบเรือ) มีความยาวลำน้ำประมาณ 6.50 กม. พื้นที่ลุ่มน้ำประมาณ 13.60 ตร.กม. หรือประมาณ 8,500 ไร่ ลำห้วยมีขนาดกว้างประมาณ 4.00 ม. ท้องลำน้ำมีตะกอนทราย

สภาพน้ำท่า

เนื่องจากลุ่มน้ำห้วยฮ่องไคร้ เป็นลุ่มน้ำขนาดเล็กในลุ่มน้ำห้วยฮ่องไคร้ จึงไม่มีสถานีวัดปริมาณ น้ำท่า การประเมินน้ำต้นทุนที่ไหลผ่านหัวงาน จึงต้องอาศัยข้อมูลปริมาณน้ำท่า เฉลี่ยของสถานีดัชนี ซึ่งตั้งอยู่ใกล้เคียงกับหัวงานมากที่สุด คือสถานี P.36 (น้ำแม่ลาย) มีพื้นที่ลุ่มน้ำเหนือสถานีเท่ากับ 35 ตารางกิโลเมตร ในการประมาณน้ำท่าของลำห้วยฮ่องไคร้ ได้อาศัยข้อมูลจากสถานีวัดน้ำฝนดังกล่าว เป็นจุดตรวจสอบผลการคำนวณเพื่อให้ได้ผลสรุปที่ใกล้เคียงกันกับความเป็นจริงตามธรรมชาติ

พื้นที่ลุ่มน้ำห้วยฮ่องไคร้ มีการจัดการพัฒนาพื้นที่ป่าไม้ เช่นการปลูกเสริมป่า การควบคุมและ ป้องกันไฟป่า และก่อสร้างฝายต้นน้ำลำธาร (Check Dam) กระจายไปทั่วพื้นที่ สร้างความชุ่มชื้น ให้กับป่า และระบบนิเวศน์ป่าไม้ ทำให้ความชื้นสัมพัทธ์ในพื้นที่สูงขึ้น อุณหภูมิโดยเฉลี่ยลดลงจากเดิม รวมทั้งอัตราการระเหยและการคายน้ำลดลงเช่นเดียวกัน มีผลให้ความต้องการผืนน้ำจากลุ่มน้ำห้วยแม่ลาย ลดลงตามลำดับ

สภาพฝน อัตราการระเหย และอุณหภูมิ

จากการศึกษาข้อมูลปริมาณน้ำฝน ศูนย์อุตุนิยมวิทยาภาคเหนือในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่เปรียบเทียบกับข้อมูลปริมาณน้ำฝนในพื้นที่ศูนย์ฯห้วยฮ่องไคร้ พบว่าปริมาณน้ำฝนที่ตกในเขตพื้นที่ศูนย์ฯ มีปริมาณ มากกว่าและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเกือบทุกปี ปัจจุบันปริมาณน้ำฝนเฉลี่ย 1,314 มิลลิเมตร/ปี อัตราการระเหย 880 มิลลิเมตร อุณหภูมิเฉลี่ย 25 องศาเซลเซียส

ด้านการพัฒนาป่าไม้

ชนิดของป่าเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น จากเดิมมีสภาพเป็นป่าเต็งรังที่เสื่อมโทรม ปัจจุบันฟื้นฟูสภาพ และพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ คือ สภาพแวดล้อมของบรรยากาศ มีความชุ่มชื้น คุณภาพของป่าเปียกหรือ Wet fire Break เดิม (ปี 2526) เกิดไฟป่าในพื้นที่ศูนย์ฯ สร้างความเสียหายประมาณ 200 ไร่/ปี เมื่อระบบ การกระจายความชื้นเริ่มเข้าผืนป่าปัจจุบันในระยะ 10 ปี หลังการพัฒนาไม่ปรากฏว่ามีไฟไหม้ป่า เกิดขึ้น ในพื้นที่ศูนย์ฯ มีความหลากหลายของพืชพรรณอาหารธรรมชาติที่ชุมชนได้ใช้ประโยชน์เพื่อการพึ่งพา และเป็นรายได้เสริมในครัวเรือน ชุมชนสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสภาพ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของพื้นที่ต้นน้ำลำธาร ทั้งนี้การที่จะรักษาสภาพแวดล้อมให้ดีขึ้น คุณค่าต้องมีการปลูกสร้างจิตสำนึกในการทำหน้าที่อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของชุมชน ในพื้นที่ต้นน้ำ ด้วยความร่วมมือร่วมแรง ร่วมใจ เพื่อเป็นแนวทางให้ชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหาร จัดการทรัพยากรและสภาพแวดล้อมท้องถิ่นตอบสนองแนวพระราชดำริ

การฟื้นฟูพัฒนาพื้นที่ลุ่มน้ำห้วยฮ่องไคร้ ที่ประสบผลสำเร็จเป็นรูปธรรม เป็นตัวอย่างที่ดีของการ จัดการพัฒนาพื้นที่ที่เสื่อมโทรมให้กลับมาใช้ประโยชน์ได้นั้น เกิดจากการดำเนิน การพัฒนาตามแนวพระราช ดำริ ให้นั้นเรื่องการอนุรักษ์ต้นน้ำลำธารโดยใช้ฝายต้นน้ำลำธาร เป็นเครื่องมือในการพัฒนาพื้นที่ ทำให้ เกิดการเปลี่ยนแปลงสภาพทางกายภาพจากสภาพพื้นที่ที่เสื่อมโทรมในอดีต จนมีสภาพที่สมบูรณ์ พื้นดินมี ศักยภาพที่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาด้านเกษตรกรรมอื่นๆ ได้อย่างยั่งยืนและชุมชนรอบพื้นที่สามารถ ดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสภาพทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมต้นน้ำลำธาร ทำให้ผืนป่าต้นน้ำลำธารเป็นแหล่งต้นน้ำลำธารที่อุดมสมบูรณ์ สามารถผลิตน้ำไปใช้ในส่วนพื้นที่ด้านล่าง ได้ นี้คือบทพิสูจน์รูปแบบแห่งความสำเร็จเพื่อการเรียนรู้และนำไปสู่การปฏิบัติ การพัฒนาพื้นที่ต้นน้ำลำธาร ที่ยั่งยืนต่อไป

พื้นที่ดำเนินงาน

1. พื้นที่ศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ อันเนื่องมาจากพระราชดำริ อำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ เนื้อที่ 8,500 ไร่
2. พื้นที่หมู่บ้านรอบบริเวณศูนย์ฯ ของโครงการศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ 18 หมู่บ้าน ในตำบลแม่ป่อง ตำบลแม่ฮ้อยเงิน ตำบลเชิงดอย ตำบลป่าป้อง อำเภอดอยสะเก็ด และตำบล ห้วยแก้ว กิ่งอำเภอแม่ฮ้อย จังหวัดเชียงใหม่
3. โครงการบริการการพัฒนาในระดับพื้นที่ 5 แห่ง

3.1 โครงการพัฒนาเบ็ดเสร็จลุ่มน้ำสาขาแม่น้ำปิง อันเนื่องมาจากพระราชดำริ อำเภोजอมทอง อำเภอสอด จังหวัดเชียงใหม่ และอำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

- 3.2 ศูนย์บริการการพัฒนาขยายพันธุ์ไม้ดอกไม้ผลบ้านไร่ อันเนื่องมาจากพระราชดำริ อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่
- 3.3 โครงการพัฒนาพื้นที่ห้วยลาน อันเนื่องมาจากพระราชดำริ อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่
- 3.4 โครงการพัฒนาพื้นที่ป่าขุนแม่กวง อันเนื่องมาจากพระราชดำริ อำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่
- 3.5 โครงการพัฒนาดอยตุง (พื้นที่ทรงงาน) อันเนื่องมาจากพระราชดำริ อำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย
- 4. พื้นที่โครงการพัฒนาพื้นที่ลุ่มน้ำแม่อาว อันเนื่องมาจากพระราชดำริ อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน
- 5. พื้นที่หมู่บ้านในเขตจังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดอื่นในภาคเหนือที่เกษตรกรมีความสนใจ เข้ามาเรียนรู้และนำไปปฏิบัติ

หมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ บ้านแม่กำปอง

บ้านแม่กำปอง เป็นหมู่บ้านเก่าแก่มียุกว่า 100 ปี ชาวบ้านส่วนใหญ่อพยพมาจากอำเภอดอยสะเก็ด บ้านแม่กำปองอยู่สูงจากระดับน้ำทะเลประมาณ 1,300 เมตร และอยู่ห่างจากตัวเมืองเชียงใหม่ประมาณ 50 กิโลเมตรเศษ ลักษณะการตั้งบ้านเรือน ของบ้านแม่กำปองจะตั้งเรียงรายในหุบเขา และสองฝั่งของลำห้วย สภาพทั่วไปของชุมชนรายล้อมไปด้วยภูเขา มีไร่ชา กาแฟ และมีน้ำตก และป่าที่อุดมสมบูรณ์ (ดอยม่อนล้าน) รวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงาม มีอากาศเย็นสบายตลอดทั้งปี บ้าน แม่กำปอง ปัจจุบันมี 132 หลังคาเรือน มีประชากรประมาณ 362 คน อาชีพหลักของชาวชุมชนบ้านแม่กำปองคือ การทำเหมือง (ชา) อาชีพรองคือ การปลูกกาแฟ ค่าขาย และรับจ้างชาวบ้านส่วนใหญ่เป็นคนพื้นเมืองที่นับถือศาสนาพุทธ ลักษณะทางสังคมของบ้านแม่กำปองชาวบ้านอยู่กันแบบพึ่งพาเหมือนญาติพี่น้อง มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน มีความเชื่อในพิธีกรรมต่างๆ ของชุมชน มีความเคารพในกฎ ระเบียบ กติกาของชุมชน และสมาชิกมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนใน ทุกรูปแบบ บ้านแม่กำปองมีความอุดมสมบูรณ์ของระบบนิเวศ มีความหลากหลายทางชีวภาพของพืชพรรณตามธรรมชาติ มีอากาศ ที่สะอาดและแหล่งน้ำที่สมบูรณ์ มีดอกไม้สีเหลือง-แดง ขึ้นบริเวณใกล้ๆ ลำห้วยตลอดแนว ชาวบ้านเรียกดอกไม้นี้ว่า ดอกกำปอง รวมกับมีแม่น้ำไหลผ่านหมู่บ้าน จึงรวมเรียกว่า "แม่กำปอง" ซึ่งเป็นที่มาของชื่อหมู่บ้าน

สภาพทั่วไป

บ้านแม่กำปองเป็นหมู่บ้านเก่าแก่หมู่บ้านหนึ่ง มีอายุมากกว่า 100 ปี ลักษณะสำคัญของหมู่บ้าน คือ มีลำห้วยไหลผ่านหมู่บ้านหลายสาย ซึ่งเป็นลำห้วยสาขาของห้วยแม่กำปอง ตั้งแต่ในอดีตบริเวณใกล้ลำห้วยจะพบดอกไม้ชนิดหนึ่งมีสีเหลืองแดงผสมกัน มีขนาดเล็ก ชาวบ้านเรียกชื่อดอกไม้นี้ว่า “ดอกกำปอง” ส่วนชื่อหมู่บ้านนั้นมาจากการที่นำเอาชื่อดอกไม้รวมกับชื่อแม่น้ำ “บ้านแม่กำปอง” ซึ่งเป็นชื่อหมู่บ้านมาจนถึงปัจจุบัน กลุ่มคนที่มาตั้งถิ่นฐานในบ้านแม่กำปองกลุ่มแรกเป็นกลุ่มคนพื้นเมือง จากอำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ ที่ไม่มีที่ดินทำกินจึงอพยพขึ้นมาประกอบอาชีพเก็บเหมือง เพื่อนำเหมืองที่เก็บได้ไปแลกซื้อข้าวและอาหาร โดยต้นเหมืองที่ชาวบ้านเก็บในตอนแรกนั้นเป็นต้นเหมืองที่ขึ้นเองตามธรรมชาติ ต่อมาเมื่อมีการอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานเพิ่มมากขึ้น จึงมีการสร้างวัดคันธาราพฤษาขึ้นเพื่อเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวด้านจิตใจ ต่อมากลุ่มชนเผ่าขมุจึงอพยพย้ายถิ่นเข้ามา เพื่อรับจ้างเก็บเหมืองให้กับคนพื้นเมือง นานวันเข้าก็แต่งงานกับคนเมือง และมีการผสมกลมกลืนทั้งทางสายเลือด และวัฒนธรรมจนกลายเป็นคนเมืองทั้งหมด ลักษณะการตั้งถิ่นฐานของบ้านแม่กำปองจะเริ่มต้นที่บริเวณปางกลางก่อนจะมีการขยายไปตั้งบ้านเรือนยังบริเวณปางนอก ปางขอน ปางโตน และปางโน

ปัจจุบันบ้านแม่กำปอง ตั้งอยู่หมู่ที่ 3 ตำบลห้วยแก้ว กิ่งอำเภอแม่ออน จังหวัดเชียงใหม่ มีพื้นที่หมู่บ้านทั้งหมดประมาณ 6.22 ตารางกิโลเมตร หรือ 3,887.50 ไร่ สภาพภูมิประเทศโดยทั่วไปเป็นที่ดอน (Upland Area) ส่งผลให้มีอากาศเย็นตลอดทั้งปี บ้านแม่กำปองห่างจากตัวกิ่งอำเภอประมาณ 20 กิโลเมตร และระยะทางห่างจากตัวเมืองเชียงใหม่ 50 กิโลเมตร การเดินทางเข้าสู่หมู่บ้านสามารถเดินทางได้สะดวกในทุกฤดูกาล ในปี 2547 บ้านแม่กำปองมีจำนวนประชากร 418 คน 130 ครัวเรือน บ้านแม่กำปองเป็นหมู่บ้านที่ทำเหมืองเป็นอาชีพหลัก

การท่องเที่ยวชุมชน

กิจกรรมการท่องเที่ยวแบบ Homestay ของหมู่บ้านแม่กำปองนั้นเริ่มมาจากการที่ผู้นำองค์กรท่องเที่ยวชุมชน ซึ่งในอดีตดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านได้มีความสนใจและได้ไปดูงานในพื้นที่ต่างๆ หลายพื้นที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวชุมชนที่จัดโดยภาครัฐ จึงเกิดความคิดว่า หมู่บ้านแม่กำปอง มีศักยภาพที่จะพัฒนาให้เป็นหมู่บ้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ จึงมีการพูดคุยปรึกษากันระหว่างกลุ่มผู้นำของหมู่บ้าน จากนั้นจึงเริ่มมีการจัดประชุมชาวบ้าน ทำเวทีชาวบ้านเสนอให้มีการจัดตั้งเป็นหมู่บ้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในลักษณะของ Homestay ขึ้น โดยเริ่มเปิดดำเนินการในเดือนเมษายน ปี 2542 ซึ่งมีชาวบ้านเข้าร่วมโครงการในระยะแรกจำนวน 5 หลังคาเรือน ก่อนที่จะมีการเปิดตัวอย่างเป็นทางการในวันที่ 10 ธันวาคม 2543 ปัจจุบันมีบ้านที่สามารถให้บริการในลักษณะของ Homestay ได้ทั้งหมดจำนวน 12 หลัง ในส่วนของกิจกรรมการท่องเที่ยวอื่นๆ ชาวบ้านทั้งหมู่บ้านจะเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชน

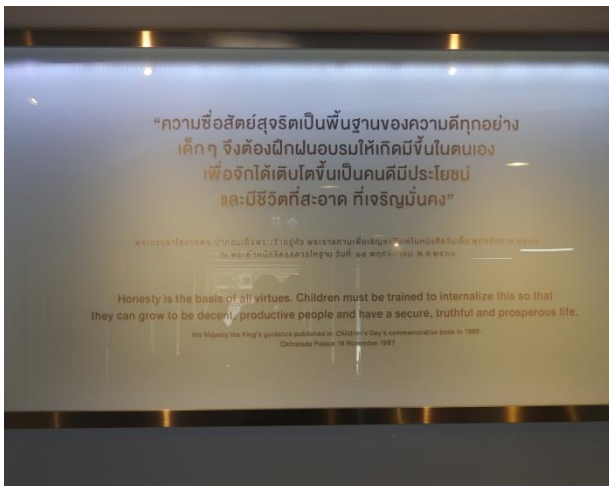
ดูงาน ณ ศูนย์การเรียนรู้เชิงอนุรักษ์หมู่บ้านแม่กำปอง

ดูงาน ณ ศูนย์เรียนรู้เกษตรทฤษฎีใหม่ เทศบาลตำบลปากแพรก

ดูงาน ณ พิพิธภัณฑ์ต้านโกง

วิสัยทัศน์

"พิพิธภัณฑสถานชั้นนำของประเทศที่เป็นศูนย์กลาง
และพื้นที่แห่งการเรียนรู้เรื่องการป้องกันปราบปราม
การทุจริตและการส่งเสริมสังคมแห่งความสุจริตและโปร่งใส"

พันธกิจ

1. ส่งเสริมความตระหนักรู้ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันในสังคมไทย
2. สร้างและเผยแพร่องค์ความรู้ด้านการป้องกันและปราบปรามการทุจริตด้วยการสร้างเครือข่ายจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องรวมถึงการผลิตและพัฒนาสื่อในรูปแบบต่าง ๆ

ที่มาพิพิธภัณฑสถานโกง

คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้เล็งเห็นความสำคัญของการสร้างพิพิธภัณฑสถาน เพื่อให้บุคคลภายนอกได้เข้ามาร่วมเรียนรู้ และเป็นการปลูก-ปลุกจิตสำนึกถึงความสำคัญของการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีเป้าหมายที่สำคัญ คือ เป็นพิพิธภัณฑสถานศูนย์กลางที่สมบูรณ์แบบที่มีรูปแบบและพื้นที่ใช้งานที่ครบครัน ทันสมัยด้วย E-Museum ที่เข้าถึงง่าย และเป็นต้นแบบของการใช้กระบวนการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนจนเชื่อมโยงเครือข่ายพิพิธภัณฑสถาน องค์การภาครัฐ ภาคเอกชน ประชาชน มาเรียนรู้ร่วมกันเรื่องการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและร่วมสร้างสังคมโปร่งใสแต่สังคมไทย หรือการเป็นโครงสร้างพื้นฐานทางการศึกษาแนวใหม่ (New Educational of Anti-Corruption for Transparency of ThaiSocial) สำหรับพิพิธภัณฑสถานด้านโกง :Anti Corruption Museum แห่งนี้ เป็นพิพิธภัณฑสถานแห่งการเรียนรู้ในลักษณะเฉพาะที่จัดแสดงเรื่องราวในอดีต ปัจจุบัน และเชื่อก่อนอนาคต

โครงการปัจจุบัน

โครงการจัดตั้งพิพิธภัณฑ์และหอจดหมายเหตุ การป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ(พิพิธภัณฑ์ด้านโกง) ได้ดำเนินการปรับปรุงพื้นที่บางส่วนจัดทำนิทรรศการ และผลิตสื่อ เพื่อเปิดพื้นที่บางส่วนให้บริการได้แก่ ห้องเก้าอี้แดง ห้องฉายภาพยนตร์ และห้องประชุมบริเวณอาคาร1ชั้น1,ชั้น2 และอาคาร2 ชั้น1 โดยเน้นการใช้สอยพื้นที่เพื่อจัดกิจกรรมของสำนักงาน ป.ป.ช.และภาคีเครือข่าย รวมทั้งปรับปรุงและตกแต่งพื้นที่ ให้เป็นส่วนต้อนรับและแหล่งเรียนรู้ กระบวนการการป้องกัน ปราบปรามและตรวจสอบการทุจริตของสำนักงาน ป.ป.ช

โครงการในอนาคต

โครงการจัดตั้งพิพิธภัณฑ์และหอจดหมายเหตุ การป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ(พิพิธภัณฑ์ด้านโกง) ในอนาคตจะจัดสร้างหอจดหมายเหตุ ห้องสมุด พื้นที่จัดนิทรรศการชั่วคราวและพื้นที่กิจกรรม ซึ่งสามารถรองรับกิจกรรมหลากหลายที่จะเกิดขึ้นในอนาคต พื้นที่จัดนิทรรศการหมุนเวียน อาทิ ประเด็นเรื่อง การขัดกันของผลประโยชน์ รวมถึงการปรับปรุงอาคารที่มีอยู่เดิมให้เป็นสำนักงานบริการและส่งเสริมกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ เช่น ค่ายเยาวชน และการปรับปรุงรอบนอกอาคารพื้นที่สำนักงาน และอาคาร 3 ผังถนนนครปฐม

ย้อนวันวาน บนถนนพิษณุโลก

อาคารพิพิธภัณฑ์และหอจดหมายเหตุ การป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ถนนพิษณุโลก เขตดุสิต ตั้งอยู่ในเขตวัดเบญจมบพิตรดุสิตวนารามราชวรวิหาร แต่เดิมอาคารแห่งนี้ มี3ชั้นและเป็นที่ทำการของสำนักงานคณะกรรมการเด็กและเยาวชนต่อมาพ.ศ.2518 ในสมัยรัฐบาล ท่านสัญญา ธรรมศักดิ์ ได้เร่งผลักดัน พ.ร.บ. ปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ.2518 เนื่องจากสังคมไทยในช่วงนั้น มีปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันของนักการเมืองและข้าราชการอย่างหนัก จึงเป็นที่มาของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ(ป.ป.ป.)ชุดแรก ซึ่งมีสำนักงานอยู่ในทำเนียบรัฐบาล พ.ศ.2520 คณะกรรมการ ป.ป.ป.ได้ย้ายที่ทำการจากทำเนียบรัฐบาลมาอยู่ที่ถนนพิษณุโลกและใช้อาคารหลังนี้เป็นอาคารสำนักงานแห่งแรก พร้อมกับ เปิดรับข้าราชการเข้ามาทำงานชุดแรก มีเลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ป.คนแรกคือ นายถวิล วิสุทธิจินดา การเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญอีกครั้งหนึ่งของสำนักงาน ป.ป.ช.คือ การย้ายที่ทำการจากถนนพิษณุโลกไปยังสนามบินน้ำเมื่อ พ.ศ.2552 เรื่อยมาจนกระทั่งปรับเปลี่ยนอาคารแห่งนี้เป็นแหล่งเรียนรู้ด้านการป้องกันและปราบปรามและตรวจสอบการทุจริต ดังที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน

ความหมายและแนวคิดของตราสัญลักษณ์ "พิพิธภัณฑ์ต้านโกง"

การกระทำผิดทุจริต ทั้งในที่ลับและที่แจ้ง ล้วนแต่เป็นความผิดด้วยกันทั้งสิ้น
ไม่สามารถที่จะปกปิดได้มิด เพราะความจริงเป็นสิ่งที่ไม่ตาย
ความผิดที่ปิดบังแอบซ่อนไว้ ยิ่งใจชั่ววันต้องมีคนรับรู้
ตราสัญลักษณ์ มีตัวอักษรภาษาอังกฤษ ACM เป็นตัวย่อมาจาก Anti Corruption Museum
ตรงกลาง M ซ่อนกากบาทไว้ด้านหลัง M สื่อถึงสัญลักษณ์ของการต่อต้านการโกง
การทำความผิด ที่แอบซ่อนปิดบังไว้อยู่ แต่ก็ยังเห็นกากบาทหรือความผิดนั้นอยู่ดี
เหมือนกับการทำความผิด ยิ่งใจชั่ววันต้องมีคนเห็น
สีแดง หมายถึง ความรุนแรง การต่อต้าน กระทำอย่างร้ายแรง
ความเดือดร้อน การต่อต้านของการกระทำผิดทุจริต
การรณรงค์หรือการปลุกฝังให้ทุกคนมีจิตสำนึกที่ดี ในเรื่องการทุจริตนั้นต้องเริ่มจากเด็กและ
เยาวชน
ฉะนั้น รูปลักษณ์ตราสัญลักษณ์ จะมีลักษณะเป็นมิตร
เข้าถึงเด็ก-วัยรุ่น แต่ก็ยังแข็งแรงพอสำหรับวัยทำงาน
หรือวัยพ่อแม่ผู้ปกครองเด็ก ครอบครัว ที่จะมีส่วนปลุกฝังเด็กและเยาวชนในวันนี้
ให้โตมาเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในวันหน้า
นางสาวทัชชญา อีระธนะโชติ ผู้ออกแบบ

ประวัติความเป็นมาของเศรษฐกิจพอเพียง

ระบบเศรษฐกิจพอเพียงเกิดขึ้นครั้งแรกเมื่อ วันที่ 18 กรกฎาคม 2517 โดยเริ่มต้นจากพระบรมราโชวาทในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชนานแก่นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ซึ่งเน้นความสำคัญในการพัฒนาประเทศแบบสร้างพื้นฐานคือ "ความพอมีพอกิน พอใช้" ต่อมาพระองค์มีพระราชดำรัสอีกครั้งเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2517 ณ ศาลาดุสิดาลัยเนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษาทรงเน้นคำว่า "พ่มีพ่อกิน" ดังนั้นคำว่า "เศรษฐกิจพอเพียง" จึงมาจากจุดเริ่มต้นว่า "พ่มีพ่อกินพอใช้" นั่นเอง

ความหมายของเศรษฐกิจพอเพียง

- เศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง ความสามารถของชุมชนเมือง รัฐ ประเทศหรือภูมิภาคหนึ่งๆในการผลิตสินค้าและบริการทุกชนิดเพื่อเลี้ยงสังคมนั้นๆโดยไม่ต้องพึ่งพาปัจจัยต่างๆที่เราไม่ได้เป็นเจ้าของ
- เศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง ความสามารถในการระดับบุคคลที่ดำรงชีวิตได้อย่างไม่เดือดร้อน
- เศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง เศรษฐกิจที่ประกอบด้วยกิจกรรม 4 อย่าง คือการผลิต การบริโภค การแลกเปลี่ยนและการจัดสรรผลตอบแทน

ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

- เศรษฐกิจพอเพียงเป็นปรัชญาชี้ถึงแนวการดำรงอยู่และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับ
- เศรษฐกิจพอเพียงเป็นแนวนโยบายและกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาแล้บริหารเศรษฐกิจของรัฐ
- เศรษฐกิจพอเพียงมีแนวดำเนินงานไปใน"ทางสายกลาง"ตามหลักพระพุทธศาสนา

แนวทางปฏิบัติตามเศรษฐกิจพอเพียง

- ยึดความประหยัด ลดค่าใช้จ่ายทุกด้าน ลดค่าฟุ่มเฟือย
- ยึดถือการประกอบอาชีพด้วยความถูกต้อง สุจริต
- ละเลิกแก่งแย่งผลประโยชน์และแข่งขันทางการค้า
- ไม่หยุดนิ่งที่จะหาทางให้ชีวิตหลุดพ้นจากความทุกข์ยาก
- ปฏิบัติตนในแนวทางที่ดี ลดละสิ่งชั่วให้หมดสิ้นไป

ประโยชน์ของเศรษฐกิจพอเพียง

- ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเองทางด้านเศรษฐกิจและสังคม
- ใช้เป็นรากฐานในการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ
- รัฐบาลกำหนดเป็นนโยบายและกลยุทธ์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตประชากร
- ทำให้เกิดการรวมกลุ่มเพื่อแก้ไขปัญหาความยากจนของชุมชนตามโครงการต่างๆ
- ให้เป็นหลักปฏิบัติในการควบคุมจิตใจให้หลงระเห็จไปกับสิ่งฟุ้งเฟ้อตามกระแสทุนนิยมโลก
- ส่งเสริมให้เกิดความรักสามัคคีในกลุ่มและชนชาติ
- เกิดความจงรักภักดีต่อสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
- ช่วยให้เกิดการพัฒนาประเทศชาติตามท้องถิ่นต่างๆ
- เสริมสร้างความมั่นคงของชาติได้ตามนโยบายของรัฐ
- ประยุกต์ใช้กับการประกอบอาชีพต่างๆ

เศรษฐกิจพอเพียงกับทฤษฎีใหม่

"ทฤษฎีใหม่"เป็นแนวทางหรือหลักในการบริหารจัดการที่ดินและน้ำเพื่อเกษตรในที่ดินขนาดเล็กให้เกิดประโยชน์สูงสุด ตัวหลักเศรษฐกิจพอเพียงพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานพระราชดำรินี้เพื่อเป็นการช่วยเหลือเกษตรกรที่ประสบความยากลำบาก ให้สามารถผ่านช่วงวิกฤต โดยเฉพาะการขาดแคลนน้ำ

ทฤษฎีใหม่กับการพัฒนาที่ยั่งยืน

การปฏิบัติตามแนวทางทฤษฎีใหม่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีแนวพระราชดำริสรุปได้ดังนี้

1. เกษตรกรที่เป็นเจ้าของที่ดินอย่างน้อย ประมาณ 15 ไร่ ซึ่งเป็นที่ถือครองโดยเฉลี่ยของเกษตรกรโดยทั่วไป
2. ให้เกษตรกรมีความพอเพียงโดยเลี้ยงตัวเองได้ในระดับที่ประหยัดก่อน ทั้งนี้ต้องมีความสามัคคีกันในท้องถิ่น
3. มีข้าวบริโภคเพียงพอประจำปี โดยถือว่าครอบครัวหนึ่งทำนา 5 ไร่ จะมีข้าวพอกินตลอดปี
4. เพื่อการนี้จะต้องใช้หลักเกณฑ์เฉลี่ยที่ว่าต้องมีน้ำใช้ระหว่างช่วงฤดูแล้ง 1,000 ลูกบาศก์เมตรต่อ 1 ไร่

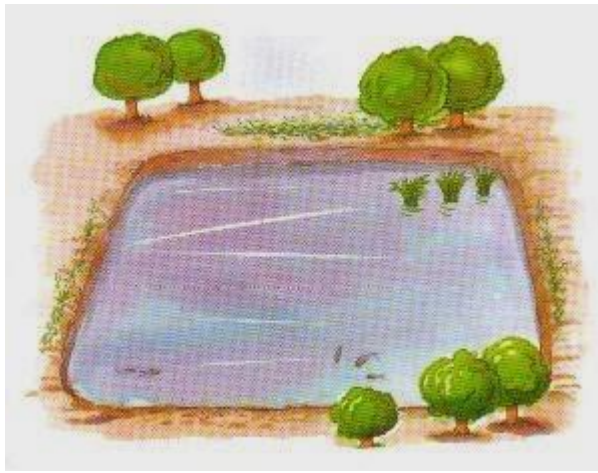
การดำเนินงานตามทฤษฎีใหม่มี 3 ขั้นตอน คือ

1. การผลิต ให้พึ่งตนเองด้วยวิธีง่ายๆ ค่อยเป็นค่อยไปตามกลังให้พอกิน
2. การรวมพลังกันในรูปแบบหรือสหกรณ์ ร่วมแรงร่วมใจกันในการการผลิต การตลาด ความเป็นอยู่ สวัสดิการ การศึกษา สังคมและศาสนา
3. การดำเนินธุรกิจโดยติดต่อ ประสานงาน จัดหาทุนหรือแหล่งเงิน

ขั้นแรกเป็นการผลิต ถิ่นป็นขั้นสำคัญที่สุดโดยให้แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ตามอัตราส่วน 30:30:30:10

ใน30%แรกคือการขุดสระกักเก็บน้ำ เพื่อให้มีน้ำใช้สม่ำเสมอตลอดปีโดยเก็บกักน้ำฝนในฤดูฝนและใช้เสริมการปลูกพืชในฤดูแล้งหรือระยะฝนทิ้งช่วง ตลอดจนการเลี้ยงสัตว์และพืชน้ำต่างๆ เช่น ผักบุ้ง ผักกระเฉด ฯลฯ โดยพระราชทานแนวทางการคำนวณว่า ต้องการน้ำ 1,000 ลูกบาศก์เมตรต่อการเพาะปลูก 1ไร่ โดยประมาณ

ใน30% ที่สองคือการทำนาปลูกข้าว เพื่อใช้เป็นอาหารประจำวันสำหรับครัวเรือนให้เพียงพอตลอดปีโดยไม่ต้องซื้อหาในราคาแพง เป็นการลดค่าใช้จ่ายและสามารถพึ่งตนเองได้ เนื่องจากคนไทยบริโภคข้าวเป็นอาหารหลักโดยมีหลักเกณฑ์เฉลี่ยเกษตรกรบริโภคข้าว คนละ 200 กิโลกรัมข้าวเปลือกต่อปีซึ่งเพียงพอต่อการบริโภคตลอดปี

ใน30% ที่สามคือการปลูกผลไม้ ไม้ยืนต้น พืชไร่ พืชผัก พืชสมุนไพร ฯลฯ อย่างผสมผสานกันและหลากหลายในพื้นที่เดียวกัน เพื่อใช้เป็นอาหารประจำวัน หากหรือจากการบริโภคก็สามารถนำไปขายได้

และอีก10% ที่เหลือคือ เป็นที่อยู่อาศัย เลี้ยงสัตว์ ถนนหนทาง คันดิน โรงเรือนและสิ่งก่อสร้างอื่นๆรวมทั้งคอกเลี้ยงสัตว์ เรือนเพาะชำ ฉางเก็บผลิตผลการเกษตร ฯลฯ

ทฤษฎีใหม่ขั้นที่สอง: ขั้นตอนดำเนินการ มีดังนี้

1. การผลิต (พันธุ์พืช เตรียมดิน ชลประทาน ฯลฯ) เกษตรกรจะต้องร่วมมือในการผลิต โดยเริ่มตั้งแต่ขั้นเตรียมดิน การหาพันธุ์พืช ปุ๋ย การจัดการน้ำ และอื่นๆ
2. การตลาด (ลานตากข้าว ยุ้ง เครื่องสีข้าว การจำหน่ายการผลิต) เมื่อมีผลผลิตแล้วจะต้องเตรียมการต่างๆ เพื่อการขายผลผลิตให้ได้ประโยชน์สูงสุด
3. การเป็นอยู่ (อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ฯลฯ) ในขณะเดียวกันเกษตรกรต้องมีความเป็นอยู่ที่ดีพอสมควร โดยมีปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิต
4. สวัสดิการ (สาธารณสุข เงินกู้) ในแต่ละชุมชนมีสวัสดิการและบริการที่จำเป็น
5. การศึกษา (โรงเรียนทุนการศึกษา) ชุมชนควรมีบทบาทในการส่งเสริม เช่น มีกองทุนเพื่อการศึกษาเล่าเรียนให้แก่เยาวชนของชุมชน
6. สังคมและศาสนา (ชุมชน วัด) ชุมชนควรเป็นที่รวมในการพัฒนาสังคมและจิตใจ โดยมีศาสนาเป็นที่ยึดเหนี่ยวกิจกรรมทั้งหมดดังกล่าวข้างต้น

ทฤษฎีใหม่ขั้นที่สาม: ขั้นก้าวหน้า

การร่วมมือกับแหล่งเงิน(ธนาคารและแหล่งพลังงาน)

เมื่อกิจการขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2 เจริญเติบโตเกษตรกรจะมีรายได้ดีขึ้น ฐานะมั่นคงขึ้น เกษตรกรควรพัฒนา ก้าวหน้าไปสู่ขั้นที่ 3 คือต้องร่วมมือกับแหล่งเงินทุน(ธนาคาร) แหล่งพลังงาน(บริษัทน้ำมัน)และบริการโรงสีหรือบริษัทห้างร้านเอกชนมาช่วยพัฒนางานให้เจริญก้าวหน้า ทั้งฝ่ายเกษตรกรและฝ่ายธนาคารบริษัทเอกชนจะได้รับประโยชน์ร่วมกันคือ

- เกษตรกรขายข้าวได้ราคาสูง(ไม่ถูกกดราคา)
- ธนาคารหรือบริษัทเอกชนสามารถซื้อข้าวบริโภคราคาต่ำ(ซื้อข้าวเปลือกตรงจากเกษตรกรและมาสีเอง)
- เกษตรกรซื้อเครื่องอุปโภคบริโภคราคาต่ำ เนื่องจากรวมกันซื้อเป็นจำนวนมาก(เป็นร้านสหกรณ์ราคาขายส่ง)
- ธนาคารหรือบริษัทเอกชนจะสามารถกระจายบุคลากรเพื่อไปดำเนินการในกิจกรรมต่างๆให้เกิดผลดียิ่งขึ้น

การบริหารจัดการ เพื่อป้องกันผลประโยชน์ทับซ้อนในหน่วยงาน

"...ผลประโยชน์ส่วนรวมหรือผลประโยชน์สาธารณะ..."

ผลประโยชน์ส่วนรวมหรือผลประโยชน์สาธารณะ (Public Interests) หมายถึง การที่บุคคลใด ๆ ในสถานะที่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เช่น ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในหน่วยงานของรัฐ เป็นต้น

- ได้กระทำการใด ๆ ตามหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่อันเป็นการดำเนินการในอีกส่วนหนึ่ง **ที่แยกออกมาจากการดำเนินการตามหน้าที่ในสถานะของตนเอง**
- การกระทำการใด ๆ ตามหน้าที่หรือการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ จึงมีวัตถุประสงค์ หรือ **มีเป้าหมายเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม หรือการรักษาประโยชน์ส่วนรวมที่เป็นประโยชน์ของรัฐ**

"...รูปแบบของการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคล และประโยชน์ส่วนรวม..."

๑. การรับผลประโยชน์ต่าง ๆ
๒. การทำธุรกิจกับตนเอง หรือเป็นผู้สัญญา
๓. การทำงานหลังจากออกจากตำแหน่งหน้าที่สาธารณะหรือหลังเกษียณ
๔. การทำงานพิเศษ
๕. การรู้ข้อมูลภายใน
๖. การใช้ทรัพย์สินของราชการเพื่อประโยชน์ธุรกิจส่วนตัว
๗. การนำโครงการสาธารณะลงในเขตเลือกตั้งเพื่อประโยชน์ทางการเมือง
๘. การใช้ตำแหน่งหน้าที่แสวงหาประโยชน์แก่เครือญาติหรือพวกพ้อง
๙. การใช้อิทธิพลเข้ามีผลต่อการตัดสินใจของเจ้าหน้าที่รัฐ หรือหน่วยงานของรัฐอื่น

"...การทำงานหลังจากพ้นตำแหน่ง/เกษียณอายุราชการ..."

- ผู้บริหารในองค์การอาหารและยา ลาออกราชการไปทำงานในบริษัทผลิตและขายยา
- ผู้บริหารในกระทรวงคมนาคมหรือในรัฐวิสาหกิจด้านโทรคมนาคม คมหลังเกษียณไปทำงานกับบริษัทธุรกิจสื่อสารโทรคมนาคม
- ผู้อำนวยการสำนักงานบริหารกลางหลังจากเกษียณแล้วไปเป็น ที่ปรึกษาให้กับบริษัทที่รับเหมาให้แก่งานด้าน สิ่งกีดขวาง (ในพื้นที่หลังเกษียณ)

"...ผลประโยชน์ส่วนตนหรือส่วนบุคคล มี ๒ ประเภท..."

๑. **ผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกับเงิน** ไม่ได้เกี่ยวกับการได้มาซึ่งเงินทองเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวกับการเพิ่มทุนประโยชน์หรือปกป้องการสูญเสียของสิ่งที่มีอยู่แล้ว เช่น ที่ดิน หุ้น ตำแหน่งในบริษัทที่รับงานจากหน่วยงาน รวมถึงการได้มาซึ่งผลประโยชน์อื่นๆ ที่ไม่ได้อยู่ในรูปตัวเงิน เช่น สัมปทาน ส่วนลดของรัฐบาล บัตรกำนัล หรือของที่แสดงน้ำใจไมตรีอื่นๆ
๒. **ผลประโยชน์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับเงิน** เกิดจากความสัมพันธ์ ระหว่างบุคคล ครอบครัว หรือกิจกรรมทางสังคมวัฒนธรรมอื่นๆ เช่น สถาบัน การศึกษา สมาคม สภากาชาด มักอยู่ในรูปความลำเอียง/อคติ/เลือกที่รักมักที่ชัง และมีข้อสังเกตว่าแม้แต่ความเชื่อ/ความคิดเห็น ส่วนตัวก็จัดอยู่ในประเภทนี้

"...ความขัดแย้งกันระหว่างผลประโยชน์ส่วนตนและผลประโยชน์ส่วนรวม และผลประโยชน์ส่วนรวม ..."

ความขัดแย้งกันระหว่างผลประโยชน์ส่วนตนและผลประโยชน์ส่วนรวม (Conflict Of Interests) เป็นสถานการณ์ สถานการณ์ หรือข้อเท็จจริงที่บุคคลซึ่งมีอำนาจหน้าที่ที่จะต้องจัดลยวินิจฉัย ปฏิบัติหน้าที่ หรือกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งตามอำนาจหน้าที่เพื่อส่วนรวม เพื่อหน่วยงาน เพื่อองค์กร แต่ตนเองมีผลประโยชน์ส่วนตนเกี่ยวข้องในเรื่องนั้นๆ แล้วใช้ตำแหน่งหรืออำนาจหน้าที่ในการแสวงหาประโยชน์แก่ตนเอง กลุ่มหรือพวกพ้อง ซึ่งเป็นการละเมิดทางจริยธรรม และ **ส่งผลกระทบต่อความเสียหายต่อประโยชน์สาธารณะ**

"...การใช้ข้อมูลลับ/ภายในของทางราชการ..."

เป็นการรับรู้ข้อมูลภายในและใช้ข้อมูลภายในเพื่อประโยชน์ส่วนตนหรือเป็นลักษณะการขายข่าว/ขายข้อมูล เช่น

- เจ้าหน้าที่ของรัฐ **ทราบข้อมูล**ว่าจะมีโครงการตัดถนน จึงไปซื้อที่ดินในละแวกนั้นไว้ก่อน โดยอาจใส่ชื่อคู่สมรสหรือคนในครอบครัว เพื่อเก็งกำไรและขายให้กับรัฐในราคาที่สูงมาก
- เจ้าหน้าที่ที่ **มีข้อมูลทราบ**มาตรฐานวัสดุอุปกรณ์ที่จะใช้ ในการจัดซื้อจัดจ้าง แล้วให้ข้อมูลกับบริษัทที่ตนรู้จัก เพื่อให้ได้เปรียบในการยื่นประมูลราคา

"...การขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคล และประโยชน์ส่วนรวม..."

ในทางความในวรรณคดี มักใช้บังคับกับ **คู่สมรสของเจ้าพนักงาน ของรัฐ** ตามวรรคหนึ่งด้วยโดยให้ถือว่า การดำเนินการของคู่สมรสเป็นการดำเนินการของเจ้าพนักงานของรัฐ เว้นแต่เป็น กรณีที่คู่สมรสนั้น ดำเนินการอยู่ก่อนที่เจ้าพนักงานของรัฐจะเข้าดำรงตำแหน่ง

คู่สมรสตามวรรคสอง **ให้หมายความรวมถึงผู้ซึ่งอยู่กินกันฉันสามีภรรยา โดยมิได้จดทะเบียน สมรสด้วย** ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด

ZERO

TOLERANCE

คนไทยไม่ทนต่อการทุจริต

การขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคล และประโยชน์ส่วนรวม มาตรา ๑๒๖

“...การขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคล และประโยชน์ส่วนรวม...”

(๓) **รับสัมปทานหรือคดถือใช้ซึ่งสัมปทาน** จากรัฐ หน่วยงานราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจหรือราชการส่วนท้องถิ่น หรือเข้าเป็นคู่สัญญากับรัฐ หน่วยงานราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น อันมีลักษณะเป็นการผูกขาดตัดตอน หรือเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในหุ้น หุ้นส่วนหรือบริษัทที่รับสัมปทานหรือเข้าเป็นคู่สัญญาในลักษณะดังกล่าว ในฐานะที่เป็นเจ้าพนักงานของรัฐซึ่งมีอำนาจไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม ในการกำกับ ดูแล ควบคุม ตรวจสอบหรือดำเนินคดี เว้นแต่จะเป็นผู้ถือหุ้นใน บริษัทจำกัดหรือ บริษัทมหาชน จำกัด ไม่เกิน จำนวน ที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด

ZERO

TOLERANCE

คนไทยไม่ทนต่อการทุจริต

การขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคล และประโยชน์ส่วนรวม มาตรา ๑๒๘

“...หลักเกณฑ์การรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด โดยธรรมจรรยาของเจ้าหน้าที่ของรัฐ พ.ศ. ๒๕๕๓ (รณ ปิยนันท์)...”

ข้อ ๕ เจ้าหน้าที่ของรัฐจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด โดยธรรมจรรยาได้ ดังต่อไปนี้

- (๑) รับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากญาติ ซึ่งให้โดยเสน่หา ตามจำนวนที่เหมาะสมตามกฎหมายรูป
- (๒) รับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากบุคคลอื่น ซึ่งมีใ้ญาติ มีราคา หรือมูลค่าในการรับจากแต่ละบุคคล แต่ละโอกาส **ไม่เกิน ๓,๐๐๐ บาท**
- (๓) รับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด ที่การใ้านั้น เป็นการใ้ ในลักษณะใ้กับบุคคลทั่วไป

“...การขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคล และประโยชน์ส่วนรวม...”

มาตรา ๑๒๖ นอกจากเจ้าพนักงานของรัฐที่รัฐธรรมนูญกำหนด ว่าเป็นการเฉพาะแล้วห้ามมิใ้กรรมการ ผู้ดำรงตำแหน่งในองค์กรอิสระ และเจ้าพนักงานของรัฐที่คณะกรรมการ ป.ป.ช.ประกาศกำหนด ดำเนินกิจการ ดังต่อไปนี้

(๑) **เป็นคู่สัญญาหรือมีส่วนได้เสีย** ในสัญญาที่ทากับหน่วยงานของรัฐ ที่เจ้าพนักงานของรัฐผู้นั้นปฏิบัติหน้าที่ในฐานะที่เป็นเจ้าพนักงานของรัฐ ซึ่งมีอำนาจไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมในการกำกับ ดูแลควบคุม ตรวจสอบ หรือดำเนินคดี

“...การขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคล และประโยชน์ส่วนรวม...”

ใ้ในความในวรรคหนึ่ง มิใ้บังคับกับคู่สมรสของเจ้าพนักงานของรัฐ ตามวรรคหนึ่งด้วยโดยใ้ถือว่าการดำเนิน กิจการของคู่สมรสเป็นการดำเนิน กิจการของเจ้าพนักงานของรัฐ เว้นแต่เป็นกรณีที่คู่สมรสนั้น ดำเนินการอยู่ ก่อนที่เจ้าพนักงานของรัฐจะเข้าดำรงตำแหน่ง

คู่สมรสตามวรรคสอง **ใ้ห้ามยความรวมถึงผู้ซึ่งอยู่กั้นกันด้วยสัมพันธ์ โดยมิใ้จดทะเบียนสมรสด้วย** ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด

“...การขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคล และประโยชน์ส่วนรวม มาตรา ๑๒๘...”

มาตรา ๑๒๘ ห้ามมิใ้เจ้าพนักงานของรัฐใ้รับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดอันอาจคำนวณเป็นเงิน ได้จากผู้ใด นอกเหนือจากทรัพย์สินหรือประโยชน์อันควรได้ตามกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติ แห่งกฎหมาย เว้นแต่การรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดโดยธรรมจรรยา ตามหลักเกณฑ์และจำนวน ที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด

ความในวรรคหนึ่งมิใ้บังคับกับการรับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใด จากบุพการี ผู้สืบสันดาน หรือญาติที่ใ้ตามประเพณี หรือตามธรรมจรรยา ตามฐานานุรูป

“...กรณีการรับทรัพย์สินมีราคาหรือมีมูลค่า เกินกว่าสามพันบาทมาแล้ว จะทำใ้ดี...?...”

การรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดที่ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์หรือมีราคา หรือมีมูลค่ามากกว่าสามพัน บาทขึ้นไปนั้น ซึ่งเจ้าหน้าที่ของรัฐใ้รับมาแล้ว โดยมีความจำเป็นอย่างใ้ต้องรับไว้ เพื่อรักษาไมตรี มิตรภาพ หรือ ความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล เจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้นั้นต้องแจ้งรายละเอียด ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการรับทรัพย์สินหรือประโยชน์นั้น ต่อผู้บังคับบัญชา โดยทันที ที่สามารถกระทำใ้ได้ เพื่อใ้วันใ้ฉฉฉฉมีความจำเป็น ความเหมาะสม และสมควรที่จะใ้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้น รับทรัพย์สินหรือ ประโยชน์นั้น ว่าเป็นสิทธิของตนหรือไม่

